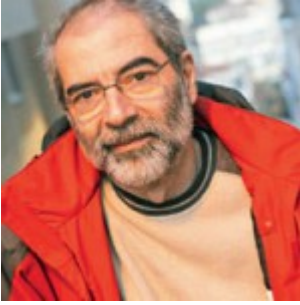

Ümit Kıvanc: Hrant'ın Arkadaşları kadar taş düşün kafanıza

Posted on 30/01/2015

Haydi bakalım, yine bir “Hrant'ın arkadaşları” çekiştirmesi başladı. Sekiz yıldır mahkeme önlerinde, sokakta, medya âleminde cinayetin ardındaki sahici örgütlenmenin ortaya çıkarılması için uğraşan, 19 Ocak'larda Hrant için anma etkinlikleri ve toplantıları örgütlemeye çalışan bir grup insan üzerinden kim hangi meselesini halledecek, hangi rantı sağlayacak, hangi siyasî tavrını haklı çıkaracak, anlamak zor, ama vaziyet bu.

“Hrant'ın Arkadaşları” adı altında ilanlar veren, çağrılar yapan, eylemler düzenleyen insanlar, sadece adalet mücadelesi ve anma faaliyetleri için biraraya gelen bir grup. Bu ad, Hrant'ın ölümünü izleyen günlerde, gayet kalabalık bir grup olarak gazetelere verilecek bir ilânın altına konacak isim aranırken ortaya çıkmıştı. İlk yıl anma gecesi, 19 Ocak, derken, mahkeme sürecinin başlamasıyla birlikte yerleşti. “Hrant'ın Arkadaşları” başlangıçta biraz daha kalabalıktı, birileri aynı yoğunlukta ilgilenemez oldu, birileri gelip katılmaya karar verdi, kimileri bir iş yapılacağına ortaya çıktı. Bu insan grubunun ait olduğu, temsil ettiği bir örgütlenme, hareket, parti şu bu yok. Adalet arayışımıza kimler yakın durdu, destek olduysa, onlarla kimi zaman birarada görüldük. Üzerimizden mesele halletmeye, rant sağlamaya çalışılması aslında çok abes.

“İlişki durumumuz”

Abesliklerin başında gelen durum şu: “Hrant'ın Arkadaşları”na laf ederken eleştiri nesnesi

olarak genellikle adı kullanılan tanınmış kimselerin, medya ve siyaset figürlerinin hiçbirinin bu oluşumla alâkası yok. Hrant çeşitli kesimlerden birçok insanla dostluk ve diyalog kurmuştu. Onun ölümünden sonra birçok insan çeşitli zamanlarda onun için yapılan çeşitli etkinliklerin düzenlenmesine katıldı. Zaman zaman yanımıza gelen, özellikle duyurular için yardımcı olan, bazen belirli somut bir iş için görüştüğümüz pek çok insan oldu. Kimsenin siyasî aidiyeti, angajmanı veya tavırlarının bize mal edilmesi, atfedilmesi, bizim kimseden sorumlu tutulmamız için mâkûl sebep ve dayanak yok.

“Hrant’ın Arkadaşları” adına alınmış, uygulanmış -adalet mücadelesi dışında- herhangi bir siyasî tavır, tercih vs. yok. Şimdiye kadar aramızdan kimse başka mevzulardaki tavrını, tercihini Hrant için verilen adalet mücadelesine karıştırmadı. Siyasî konularda hepimizin her zaman aynı şeyi düşündüğü söylenemez.

Dink ailesinin bireyleriyle bir kısmımız zaten dostuz, arkadaşız, ahababız. Bu işlere kalkışmamızın bir sebebi de adalet mücadelesi ve devletle uğraşmanın manevî yükünü onların üzerinden azıcık olsun alabilmek. Hrant Dink Vakfı ile, vakfın verdiği ödüllerle ve başka faaliyetleriyle de Hrant’ın Arkadaşları’nın grup olarak ilgisi yok. O işlerde teknik-pratik düzeyde yardımcı olan bir-iki arkadaşımız var. Ben de şahsen, birkaç yıl, ödül gecesinde gösterilen filmleri hazırladığım için o faaliyete katılmış oldum. Ama herhangi birimiz herhangi bir karar mekanizmasında veya yakınında değiliz.

Duruşmalar süresince ailenin bireyleriyle zaman zaman, onlar işin içinde olmayı istedikleri ölçüde, birlikte çalıştık, elimizdeki bilgileri değerlendirdik. Atmayı düşündüğümüz adımları genellikle onlarla hiç tartışmadık. Dink ailesinin, Hrant’ın Arkadaşları adı altında adalet mücadelesi yürüten insanlar dışında da dostları, ahababları, ailecek görüştükleri, çeşitli işleri birlikte yürüttükleri insanlar var.

Dink ailesinin avukatlarıyla temasta olduk. Avukatların ihtimal vermediği, ikna olmadığı iddiaları sahiplenmedik, yaymadık. Avukatların onaylamadığı bilgilere dayalı bir iş

yapmamaya özen gösterdik. Buna karşılık, yapacağımıza edeceğimize dair ihtimal veya önerileri onlarla konuşmadık. Yürüttüğümüz siyasî-toplumsal faaliyetle hukukî düzlemde sürdürülen çabanın mesafesini korumaya çalıştık.

Agos'taki insanlarla elbette zaman zaman görüşmemiz, bağlantımız oluyor. Ama herhangi bir özdeşliğimiz yok. Uzun zamandır, 19 Ocak anmaları dışında fiilen birarada bulduğumuz durum yok. Yapacağımız edeceğimiz işlere onları da karıştırmadık. Orada olan bitene ise bizim ucundan dahi karışabilmemiz sözkonusu olamaz.

Dolayısıyla, Hrant'ın Arkadaşları adına yapılmış etkinliklerden, bulunmuş, atılmış sloganlardan sadece biz sorumluyuz. Saydığım hiç kimsenin hiçbir tutumundan da sorumlu değiliz.

Neyi nasıl düşündük, yaptık?

Yaklaşık sekiz yıllık mücadele boyunca, çeşitli yönlerden çeşitli şekillerde suçlandık. Sebebi, adalet arayışını adalet arayışıyla sınırlı tutma çabamızdı. Adalet mekanizması adalet dışında her şeyle meşgul bir devletten, kendi öldürttüğü insan adına hak-hukuk istediğimiz için aptallıkla suçlanabiliriz şüphesiz. Buna rağmen bu mücadeleyi niye sürdürdüğümüzü izah etmeyeceğim. İkinci ihtimal, "bu işler zaten böyle olur" tavrıyla kenara çekilmektir. Bunu niye yapmadığımızı da izah etmeyeceğim. O kadarını onurum ve sinirim kaldırmaz.

Adalet talebimizle, önce hükümete yöneldik. "Bu cinayeti hakkıyla aydınlatmazsanız sorumlu olursunuz," dedik. Baktık, uğraşmıyorlar, "cinayetin sorumluluğunu paylaşıyorsunuz" dedik. Cinayete veya örtülmesine bulaşmış herkesi terfi ettirdiklerini, âdetâ ödüllendirdiklerini görünce, "fiilen cinayeti sahiplenmiş sayılırsınız," dedik. Beşinci yılda, sadece hükümetin yapabilecekken yapmadıklarını toparlayıp basın toplantısıyla anlattık, artık hükümet bu cinayetin sahibidir, dedik. Tam bir müsamere şeklinde sürdürülen ve Hrant'ın ailesi,

yakınları, bütün eşi dostu, avukatları ve bizler için acımasızca bir sinir törpüsüne dönüşen mahkeme skandal bir kararla sonuçlandığında, biz de, bir yandan hukukî düzeyde sürdürülen mücadeleyi gözönüne alarak görece nazik tutmaya çalıştığımız üslûbümüzü değiştirdik.

Bütün bu süre boyunca, bazen hükümeti kayırmakla, bazen Cemaat'çi polisleri kayırmakla, bazen Ergenekoncularla iş tutmakla suçlandık. Bunların herhangi birini kayırmamız için en ufak sebep olmadığı gibi, bizi suçlayanların yatkın olduğu bu tür ihanetler bizim harcamız değildir. Yapılan suçlamaların hepsi, Hrant'ın adını ve anısını şu ya da bu siyasî amaç uğruna kullanmak, harcamak, çiğnemek anlamına geliyor. Biz Hrant'tan söz ederken hâlâ soğukkanlılığını zor koruyabilen insanlarız. Muktediriyle iktidarsızıyla irili ufaklı siyaset bezirganları gibi değiliz.

Şu ana kadar karşılaştığımız en çirkin davranışlar bu mücadelede yanımızda sandığımız insanlardan geldi. Basın toplantımızda bize destek olacağını sandığımız muhalif gazeteci, bizi Cemaat'çi olduğu için Ali Fuat Yılmaz'ı kayırmakla suçladı meselâ. Şahıs bizim de "Fethullahçı" olduğumuzdan emindi ve bütün basının önünde bunu imâ ederek muhtemelen bizi "bitirmeye" çalışıyordu. Ne elde edecekti, bilmiyoruz... Bizi Ergenekonculara yanaşmakla suçlayıp karalamaya, marjinalleştirmeye çalışan Etyen Mahçupyan'ın amacını az çok kestirebiliyoruz, ama bütünüyle kendi imkânlarıyla adalet mücadelesi sürdüren insanlara çamur atmaktan başkalarının ne muradı olduğunu anlayamıyoruz.

Böyle şeyler moralimizi maneviyatımızı bozduğunda azıcık tökezleyip devam etmeyi becerebildik. Şu anda birtakım kendini bilmez iktidar yalakalarının ve kıymeti, muhalifliği, devrimciliği kendinden menkûl süper insanların abuk subuk dil uzatması bizi bozamaz. Temin ederim. Çünkü adalet mücadelesinde var mısınız, yok musunuz, buna bakıyoruz haliyle. 19 Ocak anmasına vicdanî görev bilip mi geliyorsunuz, bayrağınızı göstermek, hızlı yürüyüp Dink ailesinin bile önüne geçmek için mi debeleniyorsunuz, bunu görüyoruz. Herkes de görüyor. Hükümet aleyhine slogan atıldığı için gelmeyip ucuz bahaneler üretirseniz, o da

anlaşıyor. Anlamadığınız şu: Varlığını sürdürme mücadelesi vermek zorunda kalmış Ermeni toplumundan ve “Dedeme katil diyemezsin!” diye üstüne çullananlara bile dert anlatmayı beceren Hrant’tan öğrendiğimiz, adına normal şartlarda sabır, sebat, tahammül denen bir beceri var.

Acıklı soru

Acıklı olan soru şu ki, niye biz mesele oluyoruz? Devletin bir sürü kurumu, yetkilisi birleşip cinayet işlemiş, sonra da bunu örtmek için Cumhuriyet tarihinde pek az görülmüş genişlik ve derinlikte bir işbirliği yapmış; şimdi, cinayeti sahiplendiği yetmiyormuş gibi bir de bunun üzerinden siyasî hesap görmeye çalışan hükümeti kollama uğruna birileri adalet mücadelesini sürdürmeye çalışan beş-on insanla uğraşiyor. Güya hükümeti dünyanın tek ve en önemli sorunu olarak gören birileri de bu kirli uğraşa omuz veriyor. İşin en ilginç ve Türkiye hakkında fikir verici tarafı, Ergenekoncusu, AKP’lisi, ulusalcı Türk solcusu, hepsinin uğraştığı, küfrettiği, itibarsızlaştırmak için çabaladığı meşhur “Hrant’ın arkadaşları”nın, şu an için mail grubundaki isimler itibarıyla toplam on dokuz kişiden ibaret bir gönüllüler grubu oluşu. Anmalar ve duruşma önü açıklamaları örgütlemek için fiilen uğraşanların toplamı, on-on beş kişi. Polise sorun, sayar. Bu insanlar hakkında iftiralar atanlara, olmadık şeyler uyduranlara hangi sıfatı layık görmeliyiz?

Neyse, siz aldırmanın irili ufaklı bezirgânlara. Bakın, bitirirken sayayım, uğraşılması gerekenler kimler:

Millî Güvenlik Kurulu, Genelkurmay, MİT, Yargıtay, Emniyet İstihbarat, Trabzon Emniyeti, İstanbul Emniyeti, iki ilin valilikleri, Trabzon jandarması, bölge idare mahkemeleri, hükümet, Cemaat’in devlet-içi örgütü, Veli Küçük ve bazı Ergenekon sanıkları, Trabzon Alperen Ocakları.

Dedikodusunu yapıp suçlayacak, üstünden tatmin olacak üç-beş insan bulup bunlarla uğraşmak yerine, herkesin, Hrant Dink cinayetinin önemini kavraması ve adalet mücadelesine bir yerinden omuz vermesi, daha onurlu ve isabetli bir davranış olacaktır.

Kaynak: riyatabirileri.blogspot.com.tr